

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 18.

R. I. P.

Quin any més cayo!
Un any d' aquells que fan butllofa.

Va neixe, y encare mamava, va enamorarse de D. Anton lo malaguenco.

Vaya un gust! Quan vaig veure que tenia preferencias per l' istil tot desseguit vaig dirho:

Tenim un any escèntrich, estrambòlich, llunàtich. Y en efecte: ni que hagues sigut fill de Inglaterra.

La seva infància va consistir en fer desgracias: la llagosta, una que altra inundació, uns quants naufragis per entretenir-se... vels hi aquí las seves travessures de xicot.

Després, en la primavera de la vida, en l' època aquella en que tot somriu, en que tot son ilusions y esperances, l' any 1884 va tacarse les mans de sanch.

Allà en les muntanyes del Nord va morir lo infortunat capità Mangado, y la inmortal Girona va presenciar lo fusellament de dos militars, que no van tenir, com tants altres, la fortuna de guanyar, al tractar de sublevarse.

¡Qué s' ha de fer! En aquests jochs, mentres alguns s' hi estrellan, altres hi guanyan estrelles... y entorxats.

En tot això va arribar l' istiu y com si encare no n' hi haguès prou ab en Gánovas, l' istiu va arribar rodejat de microbis.

Llavors van inventarse les delícies dels lassarets, la bromura de les quarantenes y las felicitats dels cordons, que pèl comers y l' indústria més que cordons ván ser dogals.

L' any 1884 anava fent de les seves, dignament secundat per en Romero Robledo.

Vaja, deyan las personas més pacients: si l' indústria y l' comers están paralitzats, al menos se preparan bonas cullitas, y à Espanya, ja se sab, sempre que 's cull se menja.

Espereuvs, va dir l' any 84.

Y ván comensar à caure pedregadas y à venir tals tempestats que la terra no podia englutir l' ayuga que queya.

Las cullitas, ab tant bè de Déu, ván quedarse sense madurar.

Y l' any 1884, ab las mans à la cintura y 'ls brassos à tall de nansa de gerra, deya:

Vaja, som ó no som conservadors?

Després novas y grans inundacions.

Pero, al menos, deyan los pobres inundats, entreveient una esperança, som à Espanya, es à dir en la

terra de la generositat y de la hidalgua, y la miseria en qu' hem cayut, interessarà l' cor de tots los espanyols.

Y l' any 1884, per defraudar aquesta esperansa, vā despertar en tothom lo recort de las inundacions de Murcia, y la inutilitat de la compassió pública, ja que 'ls fondos que 's recaudan en semblants cassos, mudan de camí y no arriban al seu destino.

Y al mateix temps que la terra 's mulava, 'ls cors permaneixian sechs com l' egoisme, y durs com la cruetat.

La cullita de la caritat tampoc va madurar.

***

L' any comensava à ser gueto, se n' anava à can Tunis y un dia vā voler divertir-se fent atropellar estudiants, innocents e indefensos.

—¿Qui son aquests xixarets? vā dir: ¿Qué representan? La juventut? La vida? L' esperansa de la patria? Donchs ja ells! vā exclamar ficantse dintre del cos de 'n Villaverde.

Y 'ls sabres de la policia cayent sobre 'ls pobres y confiats estudiants, ván fer desgracias. La universitat vā ser invadida y tacada ab sanch de la juventut. Lo gueto 's desfogava.

***

Per últim s' ha volgut despedir de una manera digna. *Talis vita, finis ita.*

Quan ja espeternegava, quedantli pochs días de vida, comensa à jugar ab los elements de l' atmosfera y à enviar tronades, pedra y plujas.

—No n' hi havia prou encare? Donchs are veurán com va acabar: ab una estrambotiquesa.

Coneixent que 'ls andalusos constitueixen la gent d' Espanya més impresionable, lo dia 23 de Desembre ¡pám! los hi envia la grossa de Madrit.

¡Quina alegria! ¡Y quina manera de destapar ampolles de manzanilla!

La grossa encare durava, quan tot d' un plegat sovan crits de horror y de angustia, la terra tremola, se desplojan los casas y un sens fi de familiars quedan sepultadas, víctimas de un terrible terremoto.

Aixis s' ha despedit l' any 1884.

***

Un any que perque havia de ser dolent del tot, ha sigut bisest, qu' es lo mateix que dir que ha tingut un dia més que 'ls altres.

P. DEL O.

LAS GRANS IDEAS DE UN SENYOR RECTOR.

Quan deyam nosaltres que mossen Basquinyas, aquell rector de Santa Cecilia de Montserrat, era un capellà molt cayo, per alguna cosa ho deyam.

Temps enrera varem participar à nostres lectors que ell havia lograt restablir los abolits *delmes y primas* en aquella parroquia: de primer va ferse donar vi; l' any passat, ab l' excusa de que las sèvases oracions eran part principal per obtenir bona cullita, va lograr que li donguessen blat; y en tot temps confessant donas ha lograt que continuament se presenti alguna de ellas ab lo cistellet plé à honrar aquella santa casa parroquial.

—Y donchs qué 'us dona l' rector en cambi dels vostres presents? vaig preguntar à una noya que li diuhen la «Marieta maca» y que freqüenta molt la morada del sant pastor.

—Qué vol que 'ns dongui? 'm vā respondre: 'ns ne-teja de pecat y 'ns ompla de benediccions.

—Aixis m' explico, com cada vuit dias tens necessitat d' anarhi à confessarte.

Qualsevol se creuria que ab això ja déu estar satisfeita la humil ambició de aquell representant de la pobreza de Cristo en la miserable terra de Marganell. Donchs no senyor, ni 's mils.

Ell ha restaurat y va restaurant y posant comoditats en la rectoria y en l' iglesia. Allí no hi ha escola, ni casa del ajuntament, ni rès que ho sembli; pero ell ensenya doctrina als noyets, fá apendre cansonetas de Nadal à les noyetas y ha tingut manya per crear unes hijas de María. A més de tot això intervé en los assumptos de ball y demés festetas y busca majordonas entre las forasteras que per casualitat ván à passar alguna temporada en aquell recò de mon.

Se diu Pere y com lo seu sant patró, posseheix totas las claus de las portas que han de donar pas al cel à tots los habitants de aquell fondo de muntanya. Si alguna clau li falta, la busca ó la fá fer. Ell es home de grans recursos y may li faltan ideas novas y grans. O sinó aquí va una prova.

No sé si saben los nostres lectors que aquest istiu, mentres totas las personas fujian dels grans centres per una por més ó menos justificada à una epidemia molt coneguda anomenada cólera, en lo camp morian com á moscas de una epidemia del tot desconeguda, aquelles bestiolas que d' elles n' es tot bò conegeudas ab lo clàssich nom de *tocinos*. Casa vā haverhi que de sis no va quedarni cap. Comensavan per perdre la gana, seguian posantse tristes ab la qua nuada cap per avall, se tornavan tots minsons, y ay que tinch, ay que tinch, torsavan lo coll, y... à terra

R. I. P.
vinga fer un clot y à colgarlos.
Tant dolenta devia ser la malaltia que 'ls duya al

sepulcre, que va observar-se que si algun gos escarbotava allà ahont hi havia enterrat un tocino, moria indefectiblement avants de les vint y quatre horas, lo qual va motivar un edicte del arcalde posat en la porta de l' iglesia, manant que tots los tocinos fossen enterrats a més de cinqu pams de fonderia. Las perdues y 'ls trastorns dels pobres pajessos eran incalculables. Per fortuna la epidemia va passar sense necessitat de acordonaments ni lassaretos y 'ls tocinos que quedan se conservan molt sans y bons.

Ara vè 'l bò
del senyor rector
are vè 'l bò,
com diu la cansoneta catalana.

«No dirian quina se n' ha empescada perque aixis com fa blat y vi per la videta, pugui fer botifarres y cansalada per l' any? »No hi cauen? »No?

Donchs admirin la sèva penetració: are com are està recullint limosnas en gran escala per celebrar lo dia 13, festivitat de Sant Anton abat, vulgo del porquet, ab gran pompa y solemnitat, un ofici ab música y què s'è jo quantas coses més, pregant á dit sant pels porchs de Marganell.

«Per quins? preguntarán nostres lectors. Y lo mateix preguntém nosaltres: «per quins?

«Será l' ofici per l' ànima dels difunts? Sols lo pensarho 'ns fà esborronar, com farà esborronar á tot bon catòlic.

«Será perque Déu donga molts anys de vida als tocinos que quedan? Si Déu se l' escolta, me sembla que mossen Basquinyas farà mal negoci perque en aquest cas, ni 's morira ni 's matarà cap tocino, y allò de la cansalada, botifarra, llardons y brot bufat se li tornarà ayga-poll.

Nosaltres creyem que 'ls prechs del célebre rector dels cigarros (quan era estudiant) se reduhirán á que tots los tocinos de Marganell no morin á mans de cap metje, sinó que acabin los seus bruts y miserables dias de una manera inquisitorial, participant del martiri (agafantlos ab lo ganxo pel nas) del assassinat y del socarrim.

Y aixis la gent pot anar-se acostumant de mica en mica á la restauració del sant Tribunal, á que tant inclinada se troba l' ànima candorosa de mossen Basquinyas.

P. A. U.

¡A LAS FESTAS!

A mon amich en J. Planas y Planagumá.

No duplo que vostes haurán observat durant aquests dias de festas; que la població va augmentar á ulls visibles, si bé no ha sigut tant gran l' augment com en sa ambició molts botiguers desitjaven.

Per tot arréu s' han vist ab més ó menos abundancia, caras novas de personnes, de aquelles que de una hora lluny, l' home més flach de nas endavina que fan olor de farigola y romani; en una paraula, que son gent de muntanya.

Molts d' ells demostraran á primera vista la sèva encantadora senzillés y la bona fé que 'ls caracterisa. Contempléulos y veuréu com s' encantan per tot arréu, portant escrit en son rostre, que al venir á Barcelona no han tingut més aspiracions que admirar la plassa de Sant Jaume, los carrers de l' Hospital y de la Boqueria, y las patillas d' aquell de las primeras pedras, si per casualitat podian donar ab ellas (no ab las pedrals, ab las patillas).

Quan veiéu pèl carrer á un home vestit de vellut vert d' oliva, corbatí de color de pebrots y tomàtechs, barretina morada, capa de panyo blau de tina, sabatas de silencio, y á las mans una vara de branca de cirerer, ja podéu assegurar, casi sense por d' equivocarlos, que aquest fulano es l' arcalde d' un poble de fora que ha vingut á festes, deixant encomenada l' arcaldia al seu secretari, qu' es al mateix temps campaner, nunci y enterra-morts.

Pèl regular sol accompanyarlo una dona grossa com la primera de Nadal, de nas arremangat, cabell de color de terra y galtas abultadas com un panet de milral; es la senyora de l' arcalde; la arcaldesa.

—Ja veurás Pòna; —l' hi deya ell l' altre dia—ayuytinch de presentarme al Foment.

—Y qué? va preguntar ella recelosa.

—Que t' haurás de quedar aquí á l' Hostal; perque ja véus tú que no està conforma que tot un arcalde se presenti allà ab la sèva dona, á parlar de l' desarollo de la industria llanera, y de la filoxera; jo som de la dificultat, y casi, casi me 'n dono vergonya.

—Donchs, jo no t' deixo, Jep; ay, primer me matarán.

—Pero filla, zahont, yols ficarte allí entre milj de tanta gent d' upa?

—Ay, Déu mèu! ja veig ben bé que t' vás tornant orgullós ab lo poch temps que som á Barcelona ija 't dónas de menos de portarme al tèu costat!

—Pero Pòna...

—Nada, nada, jo vinch ab tú.

Per últim després d' una petita discussió, en Jep pot desemparlegarse dels brassos de la sèva dona, y surt al carrer prompte á cumplir l' encàrrec d' alguns socios del cassino que al sortir del seu poble lo van comissionar per representarlos en lo Foment, y estudiar los adelants de la industria; pero preocupat ab l' ensadó de la sèva costella, al sortir de l' Hostal de la Bona-Sort, en lloc d' anarsen en direcció á la Plassa de l' Pi, tira cap al Portal nou, pujant á la tranya de circunvalació, y distret, en lloc de sentarse al banc, s' asséu sobre la reverenda panxa d' un mossen, que á cops de teula se l' tréu de sobre.

En Jep tot moix surt á la plataforma á colocarse al costat de l' cotxero, y cada vegada que aquest dóna volta al freno per estrebar lo carro, reb una tal trompada á la boca del cor, que l' fà jemegar contínuament.

—¿Qué falta molt per arribar á la plassa de Sant' Ana? —s' atreveix á preguntar per últim.

—No siguéu bestia, home —li respon lo cotxero.

—¡No 'm falteu, que soch arcalde replica en Jep.

—Estém davant de l' pès de la palla; teniu de tornar enrera y...

En Jep ja no volgué escoltar res més, y rápit com lo llamp, va saltar contra direcció de la tranya que anava desbocada, donant una caparrada contra una senyora qu' estava de sis mesos; y rodant tots dos per terra, va haverhi tal complicació, que l' pobre Jep va quedar ab lo cap amagat entre mitj de las enaguas de aquella bona senyora.

Quan van aixecarlo dos del ordre públic estava desconegut; semblava un drap mullat.

Un dels guindillas va indicarli que entrés dintre una escola, y entre la portera, l' seu marit, y 'ls guardias, lo van posar com nou, netejantlo ab unas escombretas de quartó que hasta l' hi van fer treure illostro.

—¡Gracias minyons! —deya ell.

Y aturdit com estava, s' aixugava l' suor ab uns draps bruts de petroli ab los quals la portera hi havia acabat de netear los quinqués.

Quan va arribar al Foment, ja havia comensat la sessió. Un comerciant de cereals estava fent un discurs brillant sobre la malaltia de la patata, y en l' instant que l' president estaria enfadat per la sèva tardansa, s' acostà respectuosament á la taula dibent en alta vén:

—¡Ola! bonas tardes: ¿Cóm seguim de salut? ¿Y las senyoras? —Bonas? oh me 'n alegro... —Saben que m' hi retrassat una miqueta?...

No van darli temps d' acabar; un dependent l' agafà pe l' bras sacsejantlo com si fos un presseguer.

—Que calli aquest imbécil —deya un fabricant.

—Fora! —afegia un altre.

—Al carrer! va ordenar un de la junta.

—Soch un representant! deya ell tot confós.

—Vamos á veure, que ensenyi la documentació! —digué l' president.

En Jep va registrarse las butxacas y tregué un paquet.

Lo president va obrirlo y al acabarho de fer, intencions varen venirli de desquartisar al pobre arcalde.

En lloc de documents havia presentat á la junta uns peuchs de llana que aquell demati havia comprat.

—M' hi equivocat de paquet —deya l' infelis.

Pero no l' hi van valer excusas, y á empentas va ser tret del saló.

Quan rendit y desesperat tornava al Hostal, lo mosso va acostàrseli ab misteri, y l' hi digué á cau d' orella:

—No s' assusteu; —se trobeu bé?

—¿Eh? —feu en Jep tornantse groch.

—La vostra dona ha volgut ser batxillera en tafener la cuina, y ha caigut dintre d' una caserola d' oli que haviam posat á bullir.

—¡Desgraciada! —exclamá en Jep.

—Pero ja està millor —continuá l' mosso —l' havém posada á secar dalt del terrat, embolicada ab un llansol.

En Jep y la Pòna van marxar l' endemà cap al seu poble, maleint las festes de Barcelona; y quan lo secretari 'ls preguntá que 'ls havia admirat més, contestà en Jep posantse las mans á las butxacas de l' hermilla;

—Lo que més m' ha admirat es que no m' han robat ni 'ls quartos, ni 'l rellotje.

J. MOLAS BALLESTER.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Quan un tenor com en Gayarre se costipa, la empresa que l' té contractat, tú. Es lo que ha succehit en aquestas últimas festas: no contents ab lo gall, los turrons, champany, café y copa y puro, voliam també Gayarre per tenir ditxa complerta y hem tingut de passarnos sense.

Fins dissaparé no va deixar sentirnos La Lucrecia, y

l' diumenye va repetir ab la Favorita, y com no podia de menys: dues funcions, dos triomfs.

Durant la forsosa inacció del tenor, va cantar la Lucia, de qual ópera van ser los heroes la Torressella y en Laban. Tots dos van confirmar plenament lo judi

... Los xichs sempre fan lo que veuen fer als grans. No s' estranyin donchs de que al Retiro hajan cantat la Lucrecia, y per cert que relativament, y considerant lo prou d' entrada, la Sra. Kottas y 'ls Srs. Catà y Sordini van fer més de lo que debian y podia exigirse 'ls.

Lo célebre Profeta ja va 'ls días de festa á la tarde. En lo Principal ha tornat á posar La redoma encantada, ab tot l' aparato de decoracions y trajes que anys endarrera va donar tanta celebritat á aquest espectacle. ¡Ganga pels pares de familia, que ja tenen ahont anar á portar los nens los días de festa á la tarde! Lo Teatro Principal, com á bon gueto qu' es, no desmentix la sèva afició á las criatures.

... A Romea la vigilia de Nadal va haverhi rifa y l' dia de Ignocents també: van rifar-se al públic ab una ignocentada. Al Circo va haverhi ignocentada també; pero l' dilluns, es á dir l' endemà de la diada. A Ribas també van ferne. En aquest últim teatro han suprimit los costipats tapant totas las escaletxas. Are s' hi pot anar á veure D. Juanita impunement.

... Novedats ha sigut l' únic teatro que, seguit la tradició, ha posat Los pastorcillos: lo Tivoli no s' ha mogut del drama de sensació, representant entre altres La pasionaria... ¡Ah! me 'n descuidava: s' hi ha estrenat ademés una pessa titolada: La gossa faldera, á la qual com que no duya bossal, l' hi van donar la bola.

... Me falta parlar de algú més? ¡Ah! sí: Al Circo Ecuestre executen cada nit una D. Juanita sui-generis, y al teatre de 'n Piquet, després del àpat de Nadal, van donar un drama en quatre actes, un altre drama ab 5 quadros y per rematar la festa Los pastorcillos satíricos ab quince quadros més: total, entre actes y quadros, 24.

No tenim notícies de que vaja haverhi cap indigestió: la veritat es que 'ls parroquians de aquell teatro tenen l' estómac de bronze.

N. N. N.

ANY 1884.

[Desvari!]

Dessobre d' un rónech llit l' any vuitanta quatre jau.

Pobre, està sech com un clau,

molt groch, y molt afflit!

Se veu qu' està neguitós:

alguna idea 'l capifica.

Y 's posa, de mica en mica,

ab un desvari horrorós.

De di en alta veu no 's cansa

qu' ha sigut un any dolent,

y ayuy lo remordiment

li dona certa frisansa.

—«A uns militars de cor noble

»m' apar que veig qu' afusellan,

»y sens compassió atropellan

»la tranquilitat del poble.

»La esposa del condemnat

»plorant ab cruel desespero,

»y 's de dalt del candeler

»mirantho ab serenitat.

»Oh lley, oh lley maleida,

»qu' ets la causa d' aqueix dol!

»Sento que 'l digne espanyol

»venjansa, ve njansa crida!

»També veig á cert microbi,

»qu' ab sa maliciosa manya,

»se 'n va recorrent la Espanya

»per matá al primer que trobi.

»Y gent, que de pò's consuman,

»deixant lo traball s' escorran.

»Llansadoras que no corran!

»Xamaneyas que no fuman!

»També veig la mar d' obrers

»carregats de criatures,

»morts de fam, plens d' amarguras,

»que 's passejan pels carrers.

»Sento ploure y caurer llamps

»pels encontorns de Valencia,

»y que l' ayqua ab sa potència

»s' emporta casas y camps.

»Y molts pajessos en corró,</p

»pèl negre fanch de Madrit!
»Algut estudiant ferit
»y sanch que per terra corra!
»Un grapat de sangoneras
»que xuclant, xuclant s'engreixan,
»y al pobre país me 'l deixan
»pitjor que las calaveras.
»Son uns animals molt grossos
»ab una fam extremada:
»quan la sanch es acabada
»rosegan la carn y 'ls ossos!—»

Ja res del que diu se sent;
vol parlar mes s' envega.
Se veu, pobre, que l' ofega
lo negre remordiment.
Y enrampat dessobre 'l catre,
y cansat de causar dany,
ha fet l' últim badall l' any
mil vuitcents vuitanta quatre!

MARÍA BOCA NEGRA.

ESQUELLOTS.

Al últim varem veure la cabalgata, tal com havia de sortir lo primer dia, y alló que diuhen de que *nunca segundas partes fueron buenas*, va quedar plenament desmentit.

Los carros estavan molt bén disposats, marxavan ab molta correcció y van agradar molt a tothom.

Estava escrit. L' única cosa verdaderament notable havia de ferse fora de les festas.

Ja ván dugas sessions que l' ajuntament discuteix la qüestió del matadero, y per are vá rexassant tots los projectes qu' existeixen.

De primer lo vot particular del Sr. Font; després lo dictámen de la minoria de la comissió, y per últim es de creure que volcarà també 'l de la majoria.

L' extrem de les malas entranyas:
—Matar un *Matadero*.

La Sembrich ha cantat á Madrit ab molt èxit.

Aquí no es fàcil que tornèm á sentirla. He llegit en un periòdich que 'l cònsul de Alemanya Sr. Lindau havia entregat 1,000 pesetas al Hospital, producto del arreglo entre una artista y un empressari (llegeixis Sembrich y Bernis).

La Sembrich no cantarà més á Barcelona; pero en canbi 'ls pobres refilarán pèl seu compte.

Diu un telegrama:

«El t rremoto què ha causado tantos estragos en Andalucía, no se ha sentido en Portugal; pero si en la isla de *Madera*.»

—Allí sí que son bén previsors, deya en Pau Espa-totxada, al enterarse de aquest telegrama.

—Ay, ay, ¿perquè?

—Perque en la previsió dels terremotos han fet construir l' isla de *fusta*.

La sort grossa de Nadal aquest any se 'n ha anat á Sevilla.

Ja 's coneix que gobernan los conservadors.

Que vaya bien España,
yo no lo entiendo
pues opta hasta la suerte
por lo flamenco.

Temps endarrera una senyora de París, casada ab lo diputat Clovis Hugues vá matar á cops de revòlver á un agent de informes que l' havia difamada.

L' acte tingué lloc dintre del mateix palau de la Justicia.

Are últimament un' altra senyora vá sortir de casa sèva, revòlver en mà perseguint á un subjecte, y al tenirlo á tret vá dispararli tres tiros, deixantlo mort al acte.

La víctima del furor de aquesta dona era també un difamador.

Si la moda vá seguint en tots los col·legis de senyoretas haurà de haverhi tiro de pistola.

Y las senyoras, en lloc de vano durán revòlver, y en lloc de puff ó polissón una cartuxera plena de càpsulas.

Y pensar que las donas poden matar no més que ab una mirada.

L' escena que vaig á contarlos ha passat en l' audiència de Albacete.

Estava informant un advocat, y un porter, de repent, l' interromp, díhentli que 's guardi de donar cops sobre la taula.

L' advocat eleva una queixa al president de la Sala,

y aquest ab sorprasa de tothom dona la rahò al porter. Molt bén fet: avants que tot s' ha de procurar evitar que las taules dels tribunals s' esquerdin.

En los aparadors del fotògrafo Napoleón, situats en la fatxada de la iglesia de Sant Jaume, carrer de Fernando, hi ha un magnific retrato de una senyora de la bona societat de Barcelona y del seu marit, fixat sobre un mirall.

Es un' obra d' art notable. Sembla talment que al mirallarse la ditxosa parella haja quedat retinguda sobre la lluna del mirall.

En lo districte de Vich s' han tornat á fer las eleccions de un diputat provincial, y 'l célebre arcalde Vernis, segons sembla, ha tornat á fer de las sèvas.

Segons sembla las actas serán tant ó més greixosas que las de l' altra vegada.

Un llançonsaire se coneix sempre. Ha tractat á la llei com si fòs carn de porc: l' ha trinxada y la ha embutxada en las actas del seu gendre, valentse de la xeringa de la autoritat.

Senyors de la diputació provincial: guàrdinse de menjat de aquesta llançonsaire que està plena de triquina.

Cada dia que passa descubrim un nou talent comercial en lo clero.

Alló de las medallas de la Mercé per perpetuar los casaments, fent gravar en lo revers lo nom dels cónyuges s' ha quedat endarrera davant de una nova socalinya.

Vostes, per exemple, 's casan, y per gust ó per capricho volen casarse al vespre.

No hi ha cap inconvenient: se casaran al vespre, pero se 'n faran quaranta pessetas.

Y are es en và que 's trenquin lo cap buscant que tè més casarse de días ó de nits. Los ciris s' encenen de la mateixa manera, la ceremonia es igual, ó encare es més bréu, porque al vespre no 's diuhens missas.

Es inútil que pensin. No es qüestió de cervell, sinó de porta-monedas.

Això si, ells ho disfressan molt bè, dihen que lo de las quaranta pessetas es una limosna.

Una limosna subjecte á tarifa. Qu' es com si ls succehis lo següent:

Troban un pobre que allarga la mà, dihen ab véu llasimosa:

—Una gracia de caritat per un pobre que no ha menjat de avuy.

Se fican la mà á la butxaca y li donan dos quartos.

Y are figurínse quina serà la sèva sorpresa, si 'l pobre 'ls diu:

—Dispensi: los senyors que duhen sombrero de copa se 'n fan mitja pesseta.

Diu la Montaña de Manresa que als frares caputxins de aquella ciutat los ha tocant un premi de mil duros.

Los caputxins, segons tinc entès, al pendre l' hábit fan vot de pobresa.

Per això, sens dupte, prenen bitllets y treuen la rifa.

Per mortificarse.

—En Gayarre ja torna á cantar.

—Y donchs qué tenia 'l gran tenor?

—Ah, qué no ho saben?

—No senyor.

—Vá anar á passar festas á la sèva terra.

—¿Vol dir?

—Si senyor, sí: vá anar-se'n al Roncal, á caball de un costipat.

L' altre dia un soldat de la presó vá ferir á un empleat de la casa.

Primer ferian als presos: ara ja fereixen als empleats.

Esperém lo dia en que 'ls soldats se suicidin.

Vajan llegint:

«Anoche, diu lo Correo Catalán, se celebró en la Academia de la Juventud católica, una magnífica velada de inocentes, que atrajo allí gran concurrencia, la que permaneció en los salones hasta el final de la fiesta.»

Y ay inocentons! Quàntas llufas posarian á las sotanases dels pares capellans!

Perque quan aquets noys se posan á fer brometa, son tremendos.

Lo mateix periòdich diu que en un altar de la iglesia de Santa Maria del Mar se venera una de las pedras que ván servir per apedregar á Sant Esteve proto-màrtir.

Senyors, no ho tirin á broma: casualment jo á casa mèva tinc la qua de la poma que 's ván menjà Adam y Eva.

Aquesta es del Brusi: ***

«A la hora de Visperas se pusieron ayer á la veneración de los fieles y lo estarán todo el dia de hoy, los restos de uno de los Santos Inocentes sacrificados por Herodes.»

¡Ay senyor! ¡Quants ne vá deixar lo rey Herodes!

D. Paula sorpren á la sèva criada detras de una porta ab un guardia-civil que l' estava abrassant.

—Barjaula! ¿No se 'n dona vergonya de que un home l' abrassi? diu D. Paula.

Y la criada respon:

—¿No sab vostè que la llei prohibeix fer resistencia á la guardia civil?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Quarta girada primera de casa 'l senyor Bertrán l' hi han dat quart tercera-quarta morint lo pobre al instant.

Y aixó que á quart tres primera fins are hi duya bossal, puig que ensopregarlo sense ha sigut una total.

UN TAPÉ Y F. DE T.

Cada dia tinc *hu-tres de Total* y de *Hu-segona* que si la una es guapa y mona guapa y mona l' altre n' es.

AGUILETA.

SINONIMIA.

Trobantme sense un *total* y habitant dintre de un *tot*, me vá dur lo meu nabot un *tot* d' oca de 'n Pasqual.

NOY DEL QUART PIS.

ENDAVINALLA.

No soch todó y voltas dono pitjor que cap bailari; y quan lo puesto abandono sempre rastre 'n sol sorti.

J. PRATS Y N.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 — Nom d' home.
8 8 4 2 7 5 1 — Un poble de Catalunya.
2 1 3 7 5 1 — Nom de dona.

6 7 2 2 1 — Prenda d' home.

2 7 3 1 — Capital de nació.

3 4 8 — Menjar dols.

3 1 — Part del cos humà.

6 — Una lletra.

BALLADOR DE LA CATALANA.

TRENCA-CLOSCAS.

BÉ, TE L' ANCORA?

Com que 's tracta d' àncoras, buscarlo per la vora del mar.

VICTORIN OTERO.

CONVERSA.

—Ricardo, tú suas molt.

—Oh, es que fà dos horas que camino.

—Y are ¿per qué?

—Perque se m' ha escapat un.....

—Un qué?

—Buscalo, qu' entre tots dos ho hem dit bén clar.

UN LLEPA-FILS.

GEROGLIFICH.

PITET

I

LOO

ABAT

D. T. DESESPERAT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Llu-ts Mi-llá*.2. ID. 2.ª.—*Pe-re-ra*.3. ANAGRAMA.—*Calaf-Flaca*.4. SINONIMIA.—*Pilar*.5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Nicolau*.6. TAENCA-CLOSCAS.—*Tapineria*.7. CONVERSA.—*Casimira*.

8. GEROGLIFICH.—Cent xeixanta pessetas son dos unsas.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre 21 y 22

—Mestressa, hém de fer bugada de aquesta roba bruta que m' ha deixat l' avi.